

Аргументитѣ на Томашека сѣхъ отъ три вида: исторични, етнографски и езикови. — Първитѣ, които са изобио тия на Цайса, се поддържатъ отъ вторитѣ и особено отъ третитѣ.

Слѣдъ кратко указание на прабългарскитѣ нрави и обичаи¹⁾ Томашекъ минава къмъ езиковитѣ доказателства. Тукъ забѣлжително е прѣди всичко, че Томашекъ вече нищо не говори за фински елементи въ езика на прабългаритѣ. Дору думата *kalensuice* не се поменува, която въ рецензията на Рёслера се признава за остатъкъ отъ крайволжскитѣ фински народи. Разгледанитѣ отъ Томашека лични имена сѣхъ заети само отъ историата на дунавскитѣ българи (изъ хроникитѣ или изъ Поновия именникъ).

Както видѣхме по-горѣ, още въ рецензията на Рёслеровата книга Томашекъ заявява, че е въ състояние, да обясни всички тия лични имена отъ турскитѣ нарѣчия. — Тукъ той доказва, че заявата му не е била голословна.²⁾ При това Томашекъ изказва едно прѣдположение, което въ по-прѣдидшата му рецензия не сръщаме нигдѣ — именно, че езикътъ на прабългаритѣ трѣба да е ималъ нѣкоя особеностъ въ своя консонантизмъ, подобна на чувашкото и въ разлика отъ чаганайското и османското нарѣчие. (Замѣстваннето на гутуралнитѣ съ лабиални, чув. *tuwan*, осм. *doghan*; наклонность къмъ назвучно *w* и *m* въ окончанията, напр. чув. *wugun*, дъгътъ и осм. *uzun*). Отъ по-нататъшното изложение виждаме, че Томашекъ е билъ принуденъ, да разшири своя възгледъ върху характера на прабългарското нарѣчие, като се запозналъ отъ Ирекековата история (или по-рано?) съ известния именникъ. Загатнитѣ фрази въ пометника Томашекъ смѣта или за числителни (*Numeralia*) или, което е по-вѣроятно, за *epitheta ornantia* на управленията или на личноститѣ на отдѣлнитѣ ханове. Отъ тѣмнитѣ думи Томашекъ тълкува обаче само четири: *тутомъ*, *текучемъ*, *соморъ* и *алтемъ*:

(Диломъ) **Тутомъ**, ср. турск. *tut* „дърка крѣпко“, отъ тамъ тутан, тутун = (*Machthaber*), ср. *тѣбѣиуос*.

Текучемъ твиремъ. Ср. Текуче, мѣстность въ Молдавия, гдѣто по-напрѣдъ сѣдѣли българи.

Соморъ Алтемъ, негли „чисто злато“ отъ *самор* (*Pavet de Courteille*, p. 161.) и алтун, чув. *алдѣм* = *argun*.

За останалитѣ (вечемъ, дванъ шехтемъ, тохахтемъ, горалемъ, вереналемъ, диломъ, твиремъ, дохсъ, шегоръ, вихтунъ, винехъ) не намираме никакво обяснение.

Тѣй като Томашекъ повтаря или поправа въ Реалната енциклопедия на Паули нѣкои етимологии на прабългарскитѣ лични имена, които

¹⁾ Мажеѣ си стрижатъ коситѣ и оставятъ само нѣколко плетенки, носатъ чалми, маже и жени носятъ шалвари, женитѣ осѣятъ това козани и украшения отъ жѣлѣзо, медъ, стѣкло кость (*Tretee*, Chil. X. 224—233), покриватъ си лицето, иматъ сребрини и бронзови идоли, храната имъ състои отъ *месо*, лѣвата страна, като у хунитѣ, е почетна, главната имъ военна сила е конницата, знамето имъ е конска ованка.

²⁾ Фразата обаче „Die Eigennamen lassen, sich nicht so gut aus ugrischem, wie aus türkischem Sprachgut deuten“ (p. 689), съ която Томашекъ въвежда своя лингвистиченъ экскурсъ не е твърдѣ категорична.